

Nr 53.

Av herr **Mossberg m. fl.**, om ändrad lydelse av 3 § i förordningen angående försäljning av alkoholfria drycker samt svagdricka.

Kungl. Förordningen angående försäljning av alkoholfria drycker och svagdricka av den 9 juni 1905 stadgar: Vill någon bedriva utskänkning av tillagade alkoholfria drycker eller svagdricka göra därom skriftlig anmälan — — — på landet hos länsmanen med uppgift å ställe, där utskänkningen skall ega rum, samt med bifogande av betyg om god frejd. Har anmälan sålunda skett skall meddelas bevis att anmälan behörigen skett. Samma förordning stadgar vidare, att länsmanen skall om meddelat tillståndsbevis underrätta kommunalnämndens ordförande, vilken endast har att lägga länsmannens skrivelse till handlingarna.

Nu kan man tycka att för så oskyldiga drycker som dessa svagare maltdrycker borde en dylik förordning vara fullt tillfredsställande, helst som samma förordning stadgar rätt att beivra eventuella lagöverträdelser.

Erfarenheten ute från landsbygden säger oss dock att i många fall, där dylika rättigheter meddelats, dessa rättigheter kommit i händerna på personer, vilka ej sökt rättigheterna för att med sin försäljning fylla ett allmänhetens behov, utan endast för att tjäna penningar på den oerfarna ungdomen.

Denna lockas dit och det upplåtes lokal till förlustelser, vilket gör att ett dylikt försäljningsställe ofta bliver ett tillhåll dit ungdomen drages på sina lediga stunder. Slantarna offras och grunden lägges i mången ynglings sinne till ett fortsatt supigt liv. Lägges härtill att försäljningsrättsinnehavaren, där vaksamheten över försäljningen är slapp, tillåter sig att tillsamman med de svagare — även sälja starkare — maltdrycker så

torde det vara uppenbart att vägen att få dessa rättigheter är för lätt och att försäljningen i många fall verkar demoraliserande.

Att beivra eventuella lagöverträdelser står ju öppet, men dels har det visat sig att obehaget och risken för enskild person är stor, dels ock att rörelsen även under fullt lagliga former kan verka demoraliserande.

Svagaste punkten i förordningen i fråga tycks vara, att rätt till utskänkning icke beror på någon som helst prövning och sålunda lätt kan komma i händerna på samvetslösa ockrare.

För att råda bot för påvisade brister skulle enklaste sättet vara att ansökan om dylik utskänkingsrätt skulle ingivas till Kungl. Maj:ts befallningshavande eller länsmannen i orten, vilken hade, att innan utskänkingsrätten beviljades först inhämta kommunalnämndens yttrande om sökandens lämplighet och om föreliggande behov av en dylik utskänkning.

Med anledning av vad jag sålunda anfört, tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta att 3 § i Kungl. Förordn. av den 9 juni 1905 om försäljning av alkoholfria drycker och maldrycker måtte erhålla följande ändrade lydelse:

Vill någon bedriva utskänkning av tillagade alkoholfria drycker och svagdricka göra därom skriftlig anmodan — — — på landet hos länsmannen med uppgift å ställe, där utskänkningen skall äga rum, samt med bifogande av betyg om god frejd. Har anmälan sålunda skett, skall länsmannen inhämta kommunalnämndens åsikt om sökandens lämplighet samt om föreliggande behov och endast i de fall, där kommunalnämnden lämnar sitt vitsord, skall rättighet meddelas.

Stockholm i januari 1915.

Albert Mossberg.

Alfred Persson.

N. A:son Berg.

I motionens syfte instämma:

N. Gust. Åkerlindh.

Rosarus Andersson.

C. Edor Anderson.